

1. kapitola

Vpůl jedné ráno byly ulice Florencie téměř opuštěné. Téměř.

Našli byste v nich pár turistů i místních, skupinku mladých teenagerů hledajících zábavu, žebráky bez domova a Raven Woodovou. Ta se pomalu belhala hrbolatou uličkou vedoucí od galerie Uffizi k Ponte Santa Trinita.

Raven byla společně se svými kolegy z galerie na párty a pošetile odmítla odvoz domů. Nabídl jí ho jeden z jejich přátel, protože měla svou vespu v servisu. Jenže ona věděla, že Patrick ve skutečnosti z Giny bytu odejít nechce. Byl do Giny tajně zamilovaný už celé měsíce. A zdálo se, že dnešní večer konečně zaujal její pozornost.

Nepatrně.

Raven neměla to srdce ty potenciální milence rozdělit. Zatímco se sama smířila s tím, že v jejím životě žádná láska nebude, tajně se těšila z milostných románek ostatních, a zvláště svých přátel. Takže trvala na tom, že domů dojde po svých. A proto teď také kráčela ulicí za asistence své hole směrem k malému bytu na Piazza Santo Spirito, jež leželo na druhé straně řeky.

Tak málo si uvědomovala, že její rozhodnutí odmítnout odvoz domů bude mít dalekosáhlé následky jak pro ni samotnou, tak pro její přátele.

Kolegové mylně předpokládali, že její kulhání způsobuje něco, s čím se už narodila, a tak ho ze zdvořilosti ignorovali. Byla za jejich mlčení vděčná, protože její zdravotní stav byl opředěný temným tajemstvím, o které se nebyla ochotná podělit.

Nechtěla o sobě přemýšlet jako o někom, kdo je invalidní. Myslela si, že je jen lehce postižená. Její pravá noha byla o něco kratší než levá a chodidlo měla mírně vytočené ven v nepřírozeném úhlu. Nedokázala běhat a věděla, jak je trapné ji sledovat při chůzi. Proto se snažila, aby byla její všudypřítomná hůl alespoň pěkná na pohled, a tak ji vyzdobila svými legračními kresbami. Se smíchem ji označovala za svého přítele a říkala jí Henry.

Některé ženy by se možná bály chodit takhle pozdě florentskými ulicemi samy, ale Raven ne. Zřídka kdy přitahovala pozornost na rozdíl od hrubých pohledů věnovaných její noze. Lidé do ní vlastně velmi často jednoduše naráželi nebo se kolem ní prohnali tak těsně, jako kdyby byla neviditelná, čímž docházelo na její vkus až příliš často ke vzájemnému tělesnému kontaktu.

Pravděpodobně to bylo kvůli tomu, jak vypadala. Její postava by se dala zdvořile nazvat barokní, kdybyste ji dokázali pod tím o pár čísel větším oblečením nalézt. V očích moderní doby měla nadváhu a ta kila navíc byla ještě umocněná pytlovitým oblečením a obnošenými teniskami, které k její sto sedmdesát centimetrů vysoké postavě mnoho nepřidávaly. Její vlasy byly tak tmavé, že připomínaly havraní křídla, a měla je nedbale stažené do culíku, který jí poskakoval na ramenou. V porovnání s mnoha atraktivními a dobře oblékanými ženami, jež bydlely ve Florencii, byla naprosto obyčejná.

Na druhou stranu měla ale nádherné velké hluboké a zářivě zelené oči. Bohužel si nikdy nikdo nedal tu práci, aby si jich za těmi velkými černými rámečky brýlí všiml. Ne že by byla Raven s takovou pozorností spokojená. Nosila je právě proto, aby jí poskytovaly od-

stup od ostatních, a občas si je vyměnila za brýle na čtení, díky nimž mnohem lépe viděla, když to bylo potřeba.

Jak přicházela uličkou Lungarno degli Acciaiuoli k Ponte Santa Trinita, z úst jí vyklouzla nadávka, protože si nevzala deštník. Pršelo tak akorát, aby déšť vyklidil ulici a nedaleký most od ostatních chodců, ale ne dost na to, aby ji promácel. Rozhodla se nehledat žádné přístřeší a prostě se belhala dál, tak jako vždycky – se zarputilým odhodláním.

Všimla si, že k mostu před ní dorazilo trio hrubě vypadajících mužů. Hlasitě vyřvávali na celé kolo a jejich kroky byly značně nejisté. Opilci v centru města nebyli nic neobvyklého, ale Raven přesto zpomalila. Až příliš dobře věděla, jak je chování takových lidí nepředvídatelné.

Pomaloučku pokračovala směrem k mostu a pod paží pevně svírala svůj starý obnošený batoh. A v tu chvíli spatřila Angela.

Angelo byl bezdomovec, který trávil dny a noci žebráním. Raven kolem něj procházela na svých cestách do Uffizi a zpět a pokaždé se u něj zastavila, aby ho pozdravila a dala mu nějaké drobné mince nebo jídlo. Cítila se s ním tak nějak spřízněná, když oba museli chodit o holi. Angelo měl vývojovou vadu pohybového aparátu, což její soucit jenom zvyšovalo.

Během chůze těkala pohledem z Angela na ty opilé muže a zpět. Zaplavil ji hrozivý pocit strachu.

„Dobrý večer, přátelé!“ rozlehla se deštivou tmou Angelova italštinou. „Pár drobných, prosím.“

Optimistická naděje v jeho hlase způsobila, že se Raven zvedl žaludek. Věděla, jak krutá dokáže naděje být, když je upřena špatným směrem.

Teď už se belhala, jak nejrychleji dokázala, nespouštěla oči ze svého přítele a modlila se, aby nezakopla a neupadla. Byla už téměř u mostu, když spatřila, jak Angelo zvedl ruce a začal něco vykřikovat.

Největší z trojice mužů na něj močil. Angelo se pokoušel utéct, ale opilec ho následoval. A ti ostatní ho povzbuzovali.

Raven to nepřekvapovalo.

Angelo neměl domov, byl špinavý, postižený a pomalý. A každá z těchto vlastností v těch florentských mužích rozněcovala i tu nejmenší stopu krutosti, jež se v nich skrývala.

Cítila, jak jí v hrdle bublá výkřik protestu. Ale nic neřekla.

Měla by něco udělat. Věděla to. Dávlova moc vzkvétá, když dobří lidé jen projdou kolem a neozvou se.

Raven šla dál.

Byla unavená po dlouhém dni v práci a večeru u Giny. Toužila po tom, vrátit se do svého malého tichého bytu na Piazza Santo Spirito, ale stejně tak si byla vědoma Angelových nářků a smíchu, přicházejícího společně s nadávkami od těch mužů.

Ten největší s poklonou dokončil, co začal, a upravil si rozkrok u kalhot. Bez varování zvedl nohu a těžkou botou nakopl Angela do žeber. Ten vykřikl bolestí a zhroutil se na zem.

Raven se zastavila.

Druhý z opilců začal tomu chudákovi nadávat a kopal do něj bez ohledu na jeho křik. Angelo se svíjel na chodníku a začala mu téct krev z úst.

„Přestaňte!“ Uši jí naplnil hlasitý výkřik v italštině. Okamžitě pocítila radost z toho, že alespoň někdo přišel Angelovi na pomoc.

Jenže ta radost se změnila v děs, když se muži najednou zastavili a podívali se jejím směrem.

„Přestaňte,“ zopakovala o poznání tišeji.

Muži si vyměnili pár pohledů a ten největší z nich řekl svým kumpánům cosi pohrdavého. Pak se na ni znovu podíval.

Zatímco krácel směrem k ní, Raven si všimla jeho vysoké postavy, rozložitých ramen, oholené hlavy a tmavých očí. A odolala nutkání dát se na útěk.

„Běž,“ propustil ji mávnutím ruky.

Raven střelila zelenýma očima za jeho rameno do míst, kde ležel na zemi Angelo, stočený do klubíčka.

„Musím mu pomoci. Vždyť krvácí.“

Holohlavý muž se otočil na své společníky. A jeden z nich vzdorovitě nakopl Angela přímo do žaludku. Nářky jejího přítele plnily její sluch, dokud nakonec hrůzostrašně neutichly.

„Běž.“

Raven zvažovala, že se vydá k Angelovi, ale nakonec to neudělala. Jenže možnost, že by se dostala přes most až domů, také nebyla moc pravděpodobná. Holohlavý muž jí zastoupil cestu.

Nejistě začala ustupovat vzad.

Opilec ji následoval. Mlátil kolem sebe rukama a tahal za sebou pravou nohu, jak se snažil napodobit její styl chůze. Jeden z jeho společníků vykřikl cosi o Quasimodovi.

Spolkla svou touhu na ně zaječet, že se chovají jako skutečná monstra, a místo toho se otočila a snažila se dostat co nejrychleji z jejich dosahu. Za zády se jí ozvaly spěšné kroky. Ostatní muži nechali Angela být a rozhodli se věnovat jí.

Slyšela, jak jeden z nich poznamenal cosi o tom, že je ošklivá – příliš ošklivá, než aby stálo za to ji ošukat.

Ostatní se rozesmáli.

Další poznamenal, že by to mohli vzít zezadu. Tak se jí alespoň nebudou muset dívat do tváře.

Raven se ještě s větším úsilím belhala pryč a hledala známky přítomnosti dalších chodců, jenže břeh Arna byl úplně opuštěný.

„Ne tak rychle!“ prohodil za ní sarkasticky a se smíchem jeden z opilců.

„Pojď si s náma hrát,“ zařval na ni jiný.

„Chová se, jako by to chtěla.“

Raven ještě zvýšila tempo, ale brzy ji dostihli a obestoupili ji jako smečka vlků lovicích zraněnou laň.

„A teď co?“ zeptal se ten nejmenší z nich a rozhlédl se po ostatních.

„Teď si budeme hrát.“ Holohlavý muž, který byl evidentně jejich vůdcem, se na Raven usmál. Vyrval jí z ruky hůl a odhodil ji na zem.

Někdo jiný popadl její batoh a strhl jí ho z ramene.

„Vraťte mi ho!“ vykřikla a vrhla se směrem k němu.

Se škodolibou radostí jí hodil batoh přes hlavu jednomu ze svých společníků.

Rychle se natáhla na druhou stranu, aby ho získala zpět, ale batoh jí znovu jen proletěl nad hlavou. Několik minut si ho muži tahle přehazovali, dobírali si ji a posmívali se, zatímco je prosila, aby jí ho vrátili zpátky. Nemohli to vědět, ale měla v něm svůj pas a všechny ostatní důležité dokumenty.

Nebyla schopná utíkat. Bránilo jí v tom její postižení. A bylo jí jasné, že kdyby se pokusila dostat zpět svou hůl, jenom by ji zvedli a hodili do Arna. Tak se otočila a kulhala zpátky směrem k Ponte Vecchio, pryč odsud.

Jeden z nich odhodil batoh na zem. „Chyť ji,“ přikázal.

Raven se pokusila zrychlit, ale byla už na pokraji svých fyzických možností. Muž vykročil za ní a po třech krocích ji dohnal.

Vyděšeně střelila pohledem přes své rameno. A v ten moment klopýtla v díře na chodníku a upadla. Dlaněmi i pažemi jí vystřelila prudká bolest, jak se snažila dopad zmírnit.

Holohlavý muž ji dostihl a popadl za vlasy. Vykřikla bolestí, když jí prudce stáhl gumičku z culíku. Po ramenou se jí rozlila záplava černých vlasů.

Trhnutím ji zvedl na nohy a omotal si její uvolněné vlasy kolem zápěstí.

Pátrala očima po svém okolí a snažila se najít únikovou cestu nebo někoho, kdo by jí mohl pomoci, ale během vteřiny ji zatáhli do malé boční uličky. Byla tak úzká, že se s roztaženými pažemi mohla dotýkat obou protějších stěn.

Zapotácela se a úmyslně začala padat.

Muž ji s nadávkou pustil.

Z úst jí uniklo zaskučení, když podruhé toho večera dopadla na kolena; dlaně už měla odřené tak, že jí začaly krváčet. Do nosu ji uhodil čpící zápach. Někdo tu uličku použil jako záchod.

Rozkašlala se a bojovala s nevolností.

Ten holohlavý ji popadl za předloktí a zatáhl ji ještě dál od hlavní ulice.

„Vstaň,“ nařídil jí.

Snažila se od něj odtáhnout, ale chytil ji o to pevněji. Zkroutila ruku, převalila se do strany a prudce vykoplala nohy před sebe. Zaklel a ona se rychle začala plazit pryč a pokoušela se postavit na své roztržené nohy.

Najednou se ale znovu tyčil nad ní, popadl ji za paže a přitáhl si ji tváří v tvář. Bez varování ji praštil pěstí, rozbil jí brýle a zlomil jí nos s takovou razancí, až jí vytryskla krev a ve velkých hustých kapkách dopadla na zem.

Zaúpěla bolestí a strhla si rozbité brýle z obličeje. Pak zabořila tvář do dlaní a snažila se dýchat jenom ústy, zatímco se jí z očí valily slzy.

Prudce ji postavil na nohy a trhnutím za vlasy s ní mrštil proti zdi.

Raven se zatmělo před očima a čelem jí projela ostrá bolest.

Svět se kolem ní roztočil a zrovna začal zpomalovat, když ji zbývající dva muži přimáčkli hrudí na zeď a drželi ji za rozpažené ruce. Ten holohlavý stál za ní a vyhrnoval jí tričko.

Hrubě jí přejížděl prsty po nahém těle, dokud nenahmatal podpisenku. Zmáčkl v dlaních její nadra a pronesl nějaký vulgární vtíp.

Zdálo se, že jeho společníci ho v tom ještě povzbuzují, ale Raven už nebyla schopná jejich slova vnímat.

Měla pocit, jako kdyby se vznášela pod vodou. Hlava jí přepadla dozadu, jak lapala po dechu a snažila se při tom neudusit vlastní krví, která jí stékala hrdlem.

Muž si rozepnul poklopec a zezadu se k ní přitiskl. Rukou jí zabloudil k pasu u kalhot a lusknutím prstů je rozepnul.

Pokusila se mu vzepřít, když jí vklouzl dlaní do kalhotek.

„Přestaňte! Prosím. *Prosím.*“

K princovým uším dolehl zoufalý a nesrozumitelný ženský pláč. I na dálku cítil, že se blíží jeho pobočník Lorenzo a jeho osobní asistent Gregor. Další z jeho druhu byli nedaleko za nimi.

Princ zvýšil tempo, nebyl ochoten se s nikým dělit o zdroj toho nejsladšího ročníku, s jakým kdy za celá staletí přišel do styku. Ta vůně se mu zdála téměř povědomá, tak moc, že jeho touhu ještě zvyšovala nostalgie. A on neměl vůbec chuť se jí oddávat.

Jeho lstivost a prozíravost mu sloužily dobře a umožňovaly mu přežít, zatímco ostatní putovali kamkoliv, kde je čekal posmrtný trest a hrůzy, které si zrovna tak zasloužil i on. Nejednal bez rozmyslu, což byl přesně ten důvod, proč se zastavil na okraji střechy a pozoroval dění pod sebou.

Úzká ulička byla osvětlená jedinou pouliční lampou. Spatřil v ní mladou ženu, uvězněnou vahou tří mužů, z nichž jeden měl rozepnutý poklopec a zezadu ji obtěžoval, třel se o ni svým ztopořeným penisem. Zbývající dva ho povzbuzovali a přidržovali ji u zdi, jako by ji chtěli ukřižovat. Ta podobnost mu neunikla.

Pro prince by bylo velmi snadné útočníkům jejich oběť ukrást a zmizet s ní pryč do jiné tmavé uličky, kde by ji mohl vysát až do dna jako cenu za své vítězství.

Na okamžik zavřel oči, zhluboka se nadechl a byl lapen vzpomínkou na polonahou ženu, ležící u paty kamenné stěny s polámaným tělem a uloupenou nevinností, jejíž krev na něj z té země volala...

Pomsta.

Jeho touhu po krvi rázem vystřídala ještě větší žízeň, ta, již v tichosti přižívoval po celá staletí hněvem a lítostí. Ilustrace, které si dal tu práci ukrást, mu bez povšimnutí vyklouzly z rukou, zatímco seskakoval ze střechy dolů na zem.

„Co to –“ První muž byl mrtvý ještě dříve, než stihl dokončit větu, jeho hlava oddělená od těla byla nevšimavě odkopnuta stranou jako fotbalový míč.

Zbývající dva ženu pustili a pokusili se utéct, ale princ je téměř ihned chytil a několika rychlými pohyby je poslal do pekel.

Když se otočil, aby si vyzvedl svou odměnu, zjistil, že se žena zhroutila na zem a ve vzduchu se vznáší těžká vůně její krve. Vypadala, že je v bezvědomí, víčka pevně semknutá, tvář potlučenou.

„*Cassita vulneratus,*“ zašeptal a poklekl vedle ní.

Otevřela velké zelené oči a skrz dešťové kapky se na něj podívala.

„Dívka. Jaké zklamání.“ Okolní ticho prolomil ženský hlas, ozývající se zpoza něj. „Podle její vůně jsem si myslela, že to bude ještě dítě.“

Princ se otočil a opodál spatřil čtyři ze svých poddaných – Aoibhe, vysokou ženu s rudými vlasy, a tři muže, Maximiliana, Lorenza a Gregora. Všichni měli bledé tváře a hladově upřeli pohled Raveniným směrem, ale ne dříve, než se poklonili princovi.

„Jak nám mohla taková delikatesa uniknout? Kdybych ji ucítila někde na ulici, zmocnila bych se jí.“ Aoibhe přistoupila vznešeným a elegantním krokem blíž. „Začněme tedy. Je dost stará, abychom se o ni mohli snadno podělit. Nepila jsem tak sladký ročník už od té doby, co jsem se krmila malými dětmi v Anglii.“

„Ne,“ pronesl princ tichým hlasem. Téměř nepatrně se pohnul a přesunul se mezi ně a dívku, čímž ostatním znemožnil výhled.

„Princ by nám ji jistě neodepřel.“ Maximilian, největší z mužů, gestem ukázal k torzům těl tří mrtvých útočníků. „Tamti jsou mrtví a páchnou neřestmi.“

„Na mostě je další nedotčené tělo. To si můžete s mým požehná-
ním vzít. Ale na tu dívku mám přednostní právo já.“ Princův hlas byl
tichý, ale nesl v sobě skrytou ocelovou tvrdost.

„Vaše odměna už je téměř mrtvá,“ odplivla si Aoibhe. „Slyším, jak
jí vynechává srdce.“

A jako v odpověď na ženina slova se princ otočil zpátky dívčiným
směrem. Měla zavřené oči a dech se jí zadržával.

„Taková spoušť!“ vykřikl jeden z mužů, jehož italština byla pozna-
menána ruským přízvukem. Vykročil kupředu, zkoumal nehybná
těla útočníků a nebezpečně se blížil k jejich oběti.

Princi uniklo z hrdla zavrčení.

Rus se na místě zastavil.

„Omlouvám se, můj pane.“ Obezřetně ustoupil krok zpět. „Ne-
chtěl jsem být neuctivý.“

„Běž to zkontrolovat, Gregore. Pokud nikdo nebude zbývající těla
chtít, uklid' je.“

Mladý asistent odběhl směrem k hlavní ulici.

„Ani Divocí by se z nich nenapili.“

Všichni se otočili k Maximilianovi, jehož pozornost byla zaměře-
na na zohavené muže.

Střelil očima směrem ke svému vládci a přimhouřil je. „Myslel
jsem, že princ florentský nezabíjí pro zábavu.“

„Cave, Maximiliane.“ V princově hlase zazněla výhrůžka.

„Nárokuješ si tento úlovek?“ Lorenzo, princův pobočník, udělal
krok vpřed.

Ve vzduchu se díky jeho slovům rozprostřelo jasně hmatatelné napětí. Všichni zírali na Maximiliana a čekali na jeho odpověď.

Ten sjel pohledem z prince ke krvácející dívce a zpět a jeho modré oči prozrazovaly, že o něčem hluboce přemýšlí.

„Pokud princ nezabíjí pro zábavu, tak proč jsou tito muži mrtví? Mohl ji jednoduše ukrást.“

„Tak dost!“ Aoibhe zněla netrpělivě. „Ona umírá a ty tu mrháš časem.“

„Princ to byl, kdo postavil bezhlavé zabíjení mimo zákon.“ Maximilian postoupil dopředu. Očima nepostřehnutelně zalétl k Lorenzovi a pak je upřel na prince.

Aoibhe se postavila před něj a její vysoká postava vypadala v porovnání s tou jeho drobně. „Vyzýváš prince florentského kvůli tomuhle? Zešlél jsi?“

Maximilian se pohnul, jako by ji chtěl odstrčit stranou.

Rudovlasá žena ho bleskovým pohybem popadla za levou paži, zkroutila mu ji za záda a s odporným křupnutím mu vykloubila rameno.

„Už nikdy na mě nevztahuj ruku. Nebo o ni přijdeš.“ Donutila ho pokleknout a položila mu v sametu obuté chodidlo na bedra.

Maximilian zařal zuby. „Mohl by mi někdo sundat ze zad tuhle proradnou harpyji?“

„Aoibhe.“ Princův hlas byl tichý, ale rozhodný.

„Jen se chci ujistit, že tenhle pruský rytíř rozumí tomu, co jsem řekla. Jeho italština je silně... nedostatečná.“

„Slez ze mě, ty mizerná děvko!“ zavrčel a pokusil se ji setřást.

„S radostí.“ Aoibhe ho s vodopádem irských nadávek a víc než jen několika výhrůžkami pustila.

Max se postavil, se zaúpením si nahodil zpátky rameno a několikrát jím zakroužil.

„Vzhledem k tomu, že se zdá, že jsem tu jediný, kdo má zájem na dodržování zákonů v našem městě, odstupuji od výzvy.“ Odmlčel se, jako by očekával, že někdo promluví.

Všichni zůstali zticha.

„Konečně.“ Aoibhe obrátila pozornost zpátky k princovi, který se mezitím přesunul blíž ke své kořisti, záda přitisknutá ke stěně. „Váš výjimečný ročník je u konce s dechem. Pokud nám má k něčemu být, musí to být hned. Podělíte se?“

Z náhlého popudu si princ přitáhl dívku do náruče a v jediném rychlém pohybu vyskočil na střechu a nechal své poddané za zády.